

ЛЕТОПИС

лист ученика Основне школе
„Херој Роса Трифуновић”

Александровац, Влашки До,
Ореовица, Тићевац,
Миријево, Свињарево
и Полатна

Број 1 Александровац 2015.

ТРАГ

**Директор школе
Дејан Животић**

сарадници, мештани, локална самоуправа и сви они који раде за добробит наше деце и њихову срећну будућност.

Када сви оставимо своје трагове, биће то прави пут за будућност нових генерација, које ће њиме путовати, никада не заборављајући своју прошлост и корене одакле потичу.

Човек је од свог постанка почео да оставља неки траг у времену. Историја је почела појавом писма тако да су ти трагови забележени и писаним путем.

Свако лето, које прође, пише своје успомене. Свако време оставља свој траг, а ми смо ти који утискујемо те неизбрисиве трагове из садашњости, који ће постати прошлост за будућност.

Свака школа је једна фабрика будућности која има најзначајнију улогу у животу човека. Васпитно-образовни процес је наш најзначајнији задатак у образовању, који се често занемарује.

Крај у коме се налази наша школа има богату историју и традицију, коју треба чувати и неговати за будућа поколења.

Пишући овај школски лист покрећемо једну велику активност да сачувамо сваки траг који су својим радом оставили наши ученици, колеге, просветни радници,

Школски часопис излази једном годишње
Издавач: ОШ „Херој Роса Трифуновић“ Александровац

Уредник: Дејан Животић, директор школе

Чланови уредништва / Редакција :

Ерол Ђурић, проф. ликовне културе

Ивана Даниловић, проф. српског језика

Сава Самарџић, проф. историје

Милица Радојевић, проф. енглеског језика

Виолета Недељковић, проф. разредне наставе

Велибор Јанковић, проф. физичког васпитања

Милена Јовић, проф. разредне наставе

Јелена Јанковић, васпитач

Златан Милошевић, помоћни радник

Сарадници: Живомир Жића Михајловић, фотограф

Ана Грујић, новинар

Контакт: Краља Александра Обреновића бб,

12370 Александровац 012/ 254 – 130

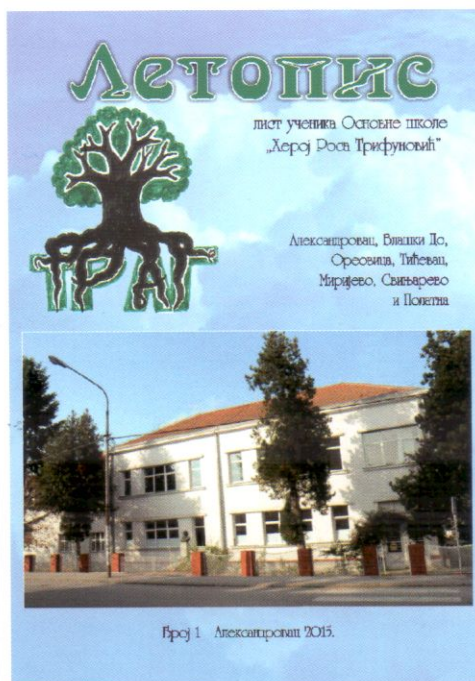
www.osherojrosatrifunovic.nasaskola.rs

rosatrifunovic@gmail.com

Штампа: SITOGRAF РМ Пожаревац

Тираж: 300 примерака

Поштом 12370

Аутор фотографија на корицама је
Живомир Жића Михајловић,
а лоба - дрво са натписом,
Ерол Ђурић, наставник ликовне
културе.

ХИМНА ШКОЛЕ

*У име своје школе
данас ћодижем ћлас
носи име Хероја Росе
која је корачала за нас.*

*И нека нико не ћовори
како давно ћрошло је све,
Херој Роса име ћоносно носимо
ћенерације ћамћиће је.*

*Ходамо, ћрчимо и смејемо се
овде где си роћена ћи.
У овој школи сћичемо знања
уз ћуно ћубави.*

*И нека нико не ћовори
како давно ћрошло је све,
Херој Роса име ћоносно носимо
ћенерације ћамћиће је.*

*Да све нас часни циљеви воде
наша школа Херој Роса се зове.
Заћо сага за знање, за ћубав, за ићру, за часћи
ћоносно ћодижем ћлас!*

*И нека нико не ћовори
како давно ћрошло је све,
Херој Роса име ћоносно носимо
ћенерације ћамћиће је.*

Текст : Ивана Даниловић, наставник српског језика и
композиција Марија Ивковић, наставник музицке културе.

Школство у Александровцу

Школство на тлу Александровца сеже још у време трајања Првог српског устанка 1804-1813. године. Према истраживању Дарка Ивановића, на простору Прова (Александровца) и Ореовице за време Устанка радиле су две школе. Слом Првог српског устанка 1813. године угасио је на неколико деценија и рад школа у овим местима.

Султанов хатишериф од 1830. године омогућио је Србима да печате књиге, организују се и отварају болнице и школе. Развија се систем државне администрације, у којем, због своје образованости, главну улогу добијају Срби који су долазили "из прека". Због овог су и добили назив "пречани". Он се односио највише на учене Србе који су стизали у матицу из јужне Угарске, Далмације и Боке. Број образованих људи у Србији био је веома мали. Сам географски простор и близина Дунава као природне границе према Хабзбуршком царству омогућио је да се на територији Пожаревца скупља велики број учитеља "пречана". Тридесетих година XIX века донето је неколико закона и устројено неколико државних институција на тлу Србије које су имале за циљ да уреде школство. Прво је 1833. године донет *Устав народних школа Књажевине Србије*, који је предвиђао поделу на три типа школа: мале, у којима се учило читање, писање

рачун и веронаука и чији рад су финансирале варошице; редовне (нормалне); Велика школа у Београду. Године 1834. организован је рад *Попечитељства правосудија и просвеитенија*. Свакако година која се узима као прекретница у организованом развоју мреже школа јесте 1836. јер се од тада школе плански отварају.

Како стоји у „Извештају директора свију школа у Србији“ Петра Радовановића, школске 1835/36. године поред школа у Пожаревцу, Великом Градишту, Жагубици, Кисиљеву, Петровцу и Смољинцу, отворена је и школа у Прову (Александровцу). Школа у Прову била је према типу школа које је *Устав народних школа Књажевине Србије* предвиђао, мала школа коју је финансирало село. Нема прецизних и поузданих података када је отворена школа у Прову, али је најстарији сачувани званични податак овај школски извештај.

Први учитељ био је Лазар Николић – Прекић, који је овај свој надимак добио зато што је био „из прека“ из Делиблата. Након одласка учитеља Николића из Прова, државна школа се затвара и неколико година о њеном било каквом раду није било помена. Да ли је опстало образовање у виду приватне основне школе коју су сами финансирали мештани не постоје писани трагови.

слика 1: Ученици испред старе школе која је срушена тридесетих година XX века

Поновни рад школе у Прову започет је 1865. године, када се помиње да је први учитељ био Петар Милетић, који је радио до 1887. године. У послу образовања ученика од 1883. године прикључује му се и Прховски парох, Живко Ивановић, личност заслужна за изградњу цркве посвећене светом Николи Мириклијском и борбе за промену статуса села Прово у варошицу Александровац 1893. Током 80-их година XIX века, школску општину са центром у Прову, чинили су Прово, Миријево, Тишевац и Свињарево. На том простору живело је 1639 Влаха што је приморало школске власти да од школске 1882/83. године уведу припремну наставу за влашку децу. У том тренутку у школу у Прову ишло је 38 српских и 32 влашка ученика.

Године 1884. Прово добија цркву посвећену светом Николају Мириклијском. Већ следеће, 1885. године, мештани су поднели Захтев за промену статуса и имена села, а као један од разлога су навели и постојање две школе. Прово је 1. марта 1893. године променило име у Александровац, дајући своме месту назив по имену краља Александра Обреновића.

Школство је напредовало на простору Александровца крајем XIX и почетком XX века. Бивало је све више ученика, док су се и сами мештани трудили да осавремене и унапреде наставу тога времена. Угледајући се на веће варошке школе од школске 1901-1902. године и у Александровцу, тада већ вароши, отворено је женско одељење које је потом постало и женска школа.

Међутим, у току окупације Србије, 1915. године, све школе на територији Општине Жабари, затворене су. Једино је остављена школа у Жабарима, у којој се одвијала настава на бугарском језику. Уследио је период од три године у којој је вршена насилна бугаризација. Школске архиве и књиге ревносније су тражене и уништаване него оружје и муниција. Школске зграде су са задовољством бугарских окупатора уништаване.

Пробој Солунског фронта септембра 1918. године и ослобођење Србије унео је мир и ред у живот Александровца. Због вишегодишњег неодржавања наставе током ратних година, након потписивања примирја, већ у јануару 1919. године, Министарство просвете Краљевине Срба, Хрвата и Словенаца обавестило је све основне школе да отпочну наставу за ученике доспеле за упис 1914, 1915, 1916. и 1917. године. Ученици који су завршили по неки од разреда пре почетка рата наставили су школовање. Рад са ученицима који су прошли ратне страхоте није био лак за оновремене учитеље, а и бројност одељења због година неактивности школе условило је тежак почетак обнављања ове просветне установе у Александровцу. Велику помоћ у обнови рада и функционисања школе дали су и школски одбори, који су настојали да материјално

обезбеде школу. Њихова брига постала је и набавка уџбеника за ученике као и обнављање ђачких књижница. Све школе у моравском срезу коме је припадао и Александровац, почеле су да набављају „Просветни Гласник“, „Учитељ“, а неке и „Народни подмладак“. Године 1872. почела је са радом Провска читаоница, а први председник читаонице провске био је учитељ Петар Милетић. После Другог светског рата читаоница са књижницом је поново почела са радом, добила је нове просторије у задружном дому и знатно увећала фонд књига. Већ 1953. године читаоница је имала око 700 читалаца и те је године проглашена за најбољу у Пожаревачком срезу. Александровачка библиотека је била веома активна, у својим просторијама је одржавала књижевне вечери, изложбе, предавања. У оквиру манифестације „Месец књиге“ ученици основне школе, на свечаној академији, читали су своје радове. Александровачка библиотека је касније припојена школи и наставила је са радом.

У периоду између два светска рата, 1925. године у школи у Александровцу је радила и школа за домаћице. У периоду од 1934. до 1937. године уз помоћ мештана изграђена је нова школска зграда, која је крајем XX века дограђена и у којој се и данас изводи настава.

У периоду 1941 – 1944. године ученици су своја предавања, која су слушали у школи, заменили разним политичким и војним курсевима, које су похађали у једном од два антифашистичка покрета. За време Другог светског рата, за разлику од Великог рата, школа у Александровцу није обустављала свој рад. Настава се у школи изводила према наставном програму који је 12. децембра 1941. године донело Министарство просвете. С обзиром да је окупирана Србија била укључена у „нови поредак“ где је требало створити „новог човека“ у области образовања највише промена било је у националној групи предмета. У школи се предавао Српски језик, без наставних јединица које су подсећале на прошлост предратне Југославије и Краљевине Србије. Акцент је стављен на средњи век и далеку прошлост српског народа занемарујући херојска дела Првог светског рата и стварање Краљевине Југославије. Настојали су представници Недићеве администрације и немачких власти да се створе нови хероји и примери „обнове“ Србије. Ученици су ишли редовно са својим учитељима у цркву и прослављали важне школске датуме, као што је Св. Сава.

Након Другог светског рата, школа у Александровцу је наставила свој рад с тим што је добила назив „Народна основна школа“. За 1947. годину веже се неколико важних догађаја. Александровац се из Моравског сели у Пожаревачки срез. Школа је постала седмогодишња образовна установа у којој

су били смештени I, II и III разред гимназије који су у њој били до 1952. године. Исте те 1947. године укинута је прослава Светог Саве.

Године 1952. школа у Александровцу постаје осмогодишња, а исте година добија и назив „Херој Роса Трифуновић – Хитра“ након њеног проглашења 7. јула за *народног хероја*. Радмила Трифуновић Хитра, рођена је 19. септембра 1919. у Александровцу у сиромашној породици зидарског радника, који је пре рата био социјалиста. Гимназију је завршила у Пожаревцу док је у Београду студирала Медицински факултет. Била је секретар Среског поверенства КПЈ, па инструктор Окружног комитета. Погинула је 4. маја 1943. године.

слика 4: Радмила Трифуновић у време студија

Како је у својој књизи *Узаврела Морава* записао аутор Саша Марковић, „по свом раду и особинама жене борца и комунисте, Радмила Трифуновић представља најсветлији лик жене – хероја у овом округу и заслужује да јој се подели то највеће одликовање.“ Александровац у времену обнове државе, због свог повољног географског положаја и вредних мештана, добија све значајније место у Пожаревачком срезу. С тим у вези 1958. године, школа у Александровцу постаје матична школа за села Ореовицу, Миријево, Тићевац,

Свињарево, а након ових села и за Влашки До. Према Закону о основној школи који је донет 1958. године, школи у Александровцу су припојене подручне школе из суседних села. Исте године испред школе у Александровцу постављена је и биста хероју Роси Трифуновић.

слика 5: Изглед зграде нове школе 1950. године

За потребе ученика и наставног особља 1961. године отварају се код зграде старе школе кухиња и физкултурна сала у згради предратне соколане. Већ 1972. године у дворишту зграде нове школе сазидаана је ђачка кухиња која је у употреби и данас. Болест савременог друштва, *бела куга* и одлазак становништва у земље Европе *трбухом за крухом* смањиле су број ученика у школи, али се рад и едукација ученика настављају несмањеним ентузијазмом.

Образовање на тлу Александровца постоји више од два века, а први запис о томе је стар око 180 година. Школство и школа трпели су и осећали све благодети и страхоте које је доживљавао српски народ кроз бурну историју XIX-XXI века. На зидовима школе кроз историју смењивале су се слике различитих краљева, маршала и председника, али оно што је остало непроменљиво до дана данашњег јесте истрајност и пожртвовање наставног кадра у образовању ученика и упућивању на праве вредности.

Данас је школа у Александровцу, школски центар са шест истурених одељења; у Влашком Долу је потпуна осмогодишња школа док су школе у Ореовици, Полатни, Миријеву, Свињареву и Тићевцу четворогодишње.

Ове школске године 2014/2015, школа броји 314 ученика распоређених у 22 одељења редовне наставе, једно одељење у коме се одвија програм припремне наставе и једно одељење за децу са посебним потребама (укупно 24 одељења).

НАЈСВЕТЛИЈИ ЛИК ЖЕНЕ - ХЕРОЈА У БРАНИЧЕВСКОМ ОКРУГУ

Радмила Роса¹ Трифуновић – Хитра² отишла је прерано са овог света али је сећање на њу остало да живи и преноси се са колена на колена - са њене мајке Беле, на њену кћер Стојанку – Анкицу, унука Јована и унуку Радмилу, која поносно носи њено име, а многи кажу и да личи на њу, и праунуке Исидору и Милену. Након 72 године од Росине смрти и 180 година од постојања школе, ученици и наставници ове образовне установе су у прилици да упознају унуку чувене александровачке хероине, Радмилу Велимировић Шмигић, и сазнају нешто ново.

Радмила Велимировић Шмигић

ИНТЕРВЈУ: Радмила Велимировић Шмигић, Росина унука

Која су ваша прва сећања на бака Росу, како су вам њу представили у детињству?

Радмила: “У таквој ситуацији када вам је мајка ратно сироче онда одрастате тако што вас воде на гробље. То је за мене одувек био саставни део живота. Уместо да идем код баке и деке недељом поподне на ручак, мене су водили на гробље јер су бака и дека били тамо.

Моја мама није имала своје успомене на Росу јер је никада није упознала, имала је свега две године када је погинула. Пошто ја нисам имала баку одгајале су ме прабабе и причале ми о њој, као што су говориле и мојој мајци. Желећи да на неки начин продужи сећање на Росу, да не оде сасвим са овог света, мама ми је дала име Радмила.

До моје скоро двадесете године живеле су особе које су се ње сећале - њена мајка, њена свекрва, рођене сестре њеног мужа, људи у Александровцу који су често умели да ме зауставе на сокаку и да кажу: ”Личиш на Росу, јеси ли ти њена унука? Ходаш као Авра, Росин отац, имате одважан корак и поносно држање главе.”

Поред тога што је била храбра и револуционарног духа, које особине су красиле Росу?

Радмила: “Роса је била врло отресита, упорна, вредна, одлучна у свему што је радила и сви који су је познавали кажу да се по томе истицала још као девојчица. Била амбициозна, у оном смислу да је видела даље од мале сесоске средине у којој је рођена и желела је више, а родитељи су је у томе подржавали. Реткост у то време је била да се деца из сиромашних породица школују, нарочито женско дете, а она је завршила Гимназију у Пожаревцу и касније уписала Медицински факултет у Београду.”

Познато је да су родитељи Росе Трифуновић били веома сиромашни. Како су они у то време имали свест о томе да школују дете, и то још женско?

Радмила: “Мени су људи у Александровцу често помињали колико је било чудо тада, а нажаљост то је и данас актуелна прича, да мој прадеда Авра, Росин отац, иако је 12 година био старији од супруге Даринке, познатије у Александровцу као “баба Бела”, био према њој веома пажљив и нежан и помагао јој је у свему. То је за Србију тог времена било несвакидашње.

Они су могли да виде даље, издвајали су се вероватно из те средине својим интелектом. Можда зато што су били веома сиромашни и нису имали шта да оставе својој деци у аманет, схватили су да је једини начин да их извуку из тог страшног сиромаштва ако их школују. Росиног млађег брата Мирка дали су на кројачки занат, а њу су школовали даље.”

Роса Трифуновић је уписала Медицински факултет и желела је да постане лекар, међутим, та жеља јој се није остварила. Да ли је неко од њених потомака студирао медицину?

Радмила: “Роса и њен супруг, народни херој Јован Милосављевић Јоца, заједно су студирали медицину и њихова имена заједно стоје на спомен плочама у деканату Медицинског факултета у Београду, као и на згради такозване старе ВМА. Росина

¹ Роса је надимак који јој је дао отац при рођењу назвавши је :”росо моја” мислећи на јутарњу росу према сведочењу баба Беле. Породица, а и сви у окружењу, селу, наставили су да је зову тим надимком. За цело село она је била и остала Роса. Тако је и школа добила име.

² Хитра је партизански надимак, конспиративни, који је дат због хитрине којом је обављала своје задатке. Тај надимак се уз њено име налази и у књизи Народни хероји Југославије.

ћерка Анкица, иако је била талентована за неке друге ствари, по наговору својих баба уписала је медицину, радни век је провела као лекар и на крају се није покајала. На тај начин је моја мајка продужила везу са својим родитељима која у стварности никада није постојала.”

Како су Росини родитељи реаговали на њене револуционарне идеје?

Радмила: “Живевши тако тешко и бедно и толико се мучивши око тога да преживе и одшколују децу, људи су се неретко повезивали, разговарали и долазили до идеје да постоји нешто другачије. Приближавали су се покрету радника и сељака за неко боље друштво где ако сте једном сиромашни то неће бити осуда за цео живот и за вашу децу, него ће таква бити друштвена организација да ви имате шансу да живите боље.

Росин отац је био предатни комуниста тако да јој је та идеја била блиска, а током школовања у пожаревачкој Гимназији приступила је такозваној напредној омладини. Мајка је на то гледала као свака мајка - била је свесна ризика, али није имала куд осим да подржи, кад већ то није могла да спречи, а желела је само да њена деца буду жива, здрава и срећна. Нажалост, сви су трагично завршили: Росин отац је заробљен и стрељан на Бањици 1942. године, а погинули су и Роса и њен брат.”

Сигурно се дичите својим прецима којима се поносе не само Александровчани већ сви Срби. Да ли се због тога ваш живот разликовао од “обичних” људи и како је заправо бити потомак хероја?

Радмила: “Моја мама, као дете два народна хероја, била је једна од само троје у бившој Југославији чија су оба родитеља погинула у рату и проглашена за народне хероје. Она никада ништа од друштва није добила поводом тога. Остале су плакете, споменице, орден народног хероја, понеки позив за присуствовање манифестацији посвећеној обележавању неког датума из НОБ-а.

Чињеница да је моја баба народни херој није тада била толико истицана да бисмо ми то стално имали као нешто важно пред очима. То је заправо више нама самима у породици била мера како треба кроз живот ићи и гледати на људе. То је био компас за животне вредности. Сада, са ове дистанце, мислим да треба мало љубоморније свој живот чувати и не

ИЗ ЊИХОВЕ КРВИ РОДИЛА СЕ СЛОБОДА

Росин брат Мирко погинуо је у борби са четницима. Постоје сведоци који тврде да је немачки официр, када су га четници позвали да се похвале како су убили комунистичку банду, док је гледао лешеве бачене на земљу угледавши Росиног брата, који је био изузетно леп младић рекао: „Тако си млад и леп. Да знаш, нисмо те ми убили, убила су те твоја браћа“.

За две године Роса је претрпела велике губитке: у августу 1941. погинуо јој је муж, у јануару 1942. брат Мирко, а у јуну исте године стрељан је на Бањици њен отац Авра. Након погибије брата, Роса је у писму мајци написала: „Не тугуј, из наше крви родиће се слобода.“

жртвовати се тако за било какву државу и политику јер вам после људи нису захвални.”

Шта за вас значи то што школа у Александровцу носи име “Херој Роса Трифуновић” и шта бисте поручили ученицима и наставницима ове школе и генерацијама које тек долазе?

Радмила: “Нама то много значи јер да није тако ко би се ње сећао? Сећам се да су ми људи из Александровца који су познавали моју бабу говорили да је врло веран лик бисте испред школе јер је она била чувена лепотица. Ми смо јако поносни и срећни што школа носи њено име, да на њен живот и њену револуционарну активност није никада пала ниједна сенка, да је она то радила искључиво из

својих уверења борећи се за слободу, за бољи свет и праведније друштво, да то треба да се памти и свима да остане као један идеал коме треба тежити. Да су успели да сачекају крај рата мислим да би Роса и њени савременици били задовољни у великој мери. Драго нам је ако се поносимо тиме не само ми као породица, већ и ђаци школе, и грађани тог краја. “

Ана Грујић

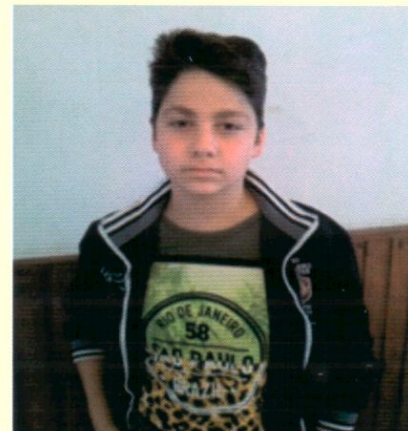
Вукове дипломе

За носиоце Вукове дипломе Наставничко веће изабрало је следеће ученике:

- Александру (Драган) Милошевић,
- Ђурђину Здравковић и
- Драгана Радивојевића

За ученика генерације изабран је **Драган Радивојевић**, ученик VIII1.

Да се рад и труд исплате показао је директор школе, који је ученика генерације наградио вредним поклоном. Ученика генерације и носиоце Вукове дипломе наградио је и председник општине.

ТАКМИЧЕЊА

Понос сваке школе су ђаци који постигну посебне резултате на такмичењима и одржавају одличан успех током читавог школовања. Ове године је било довољно учешћа на различитим такмичењима и завидних резултата.

ОПШТИНСКО ТАКМИЧЕЊЕ

СРПСКИ ЈЕЗИК: 1. место: Драган Радивојевић (8), Тијана Милосављевић (5); 2. место: Никола Раденковић (8), Милица Мишић (5), Јована Иштван; 3. место: Ивана Чолић (5), Милена Милорадовић (7), Марко Рајић (8)

ХЕМИЈА: 1. место: Никола Раденковић (8); 3. место: Ђурђина Здравковић (8)

ИСТОРИЈА: 1. место: Никола Мишић (5), Матија Зекић (8); 2. место: Игор Деспот (5), Јелена Перуцић (6), Ивана Живановић (7), Анђела Савић (8), Ана Ђорђевић (8); 3. место: Јован Стокић (5), Милица Пајкић (7), Драган Радивојевић (8)

ГЕОГРАФИЈА: 1. место: Милица Пајкић (7), Милица Н. Траиловић (8); 2. место: Ана Ђорђевић (8); 3. место: Матија Зекић (7), Александра (Драган) Милошевић (8)

БИОЛОГИЈА: 1. место: Тијана Милосављевић (5); 2. место: Јован Стокић; 3. место: Никола Раденковић (8), Милица Пајкић (7), Милош Рајковић (6)

Такмичење из рецитовања

На општинском такмичењу из рецитовања одржаном у Жабарима, ученици наше школе постигли су следећи пласман:

четврти разред – Маша Макевић (прво место)

трећи разред – Јована Матић (треће место), Анастасија Стокић (четврто место)

пети разред – Тијана Милосављевић (друго место), Јелена Стефановић (треће место)

осми разред – Душан Марковић (четврто место)

МАТЕМАТИКА: 1. место: Вељко Милосављевић (4), Тијана Милосављевић (5); 2. место: Емилија Милошевић (4); 3. место: Јован Стокић (5), Катарина Обрадовић (4)

ТИО: 1. место: Никола Мишић (5), Милица Пајкић (7), Милош Рајковић (6); 3. место: Јован Стокић (5)

ЕНГЛЕСКИ: 2. место: Драган Радивојевић (8); 3. место: Наталија Радуљевић (8)

ОКРУЖНО ТАКМИЧЕЊЕ

На окружним такмичењима учествовали су следећи ученици:

Тијана Милосављевић (5) – друго место (Српски језик) и друго место (Биологија);

Никола Мишић (5) – треће место (ТИО);

Милица Пајкић (7) – друго место (Географија)

Милица Пајкић, ученица седмог разреда, учествовала је на Републичком такмичењу из Географије.

Ови ученици су учествовали на Окружном такмичењу у Жагубици, на коме је **Анастасија Стокић** заузела треће место.

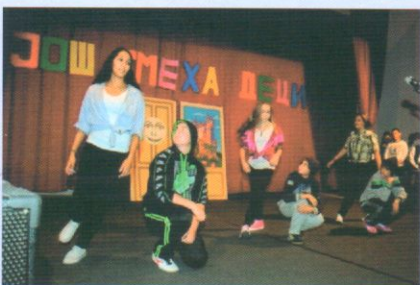

ДАН ШКОЛЕ

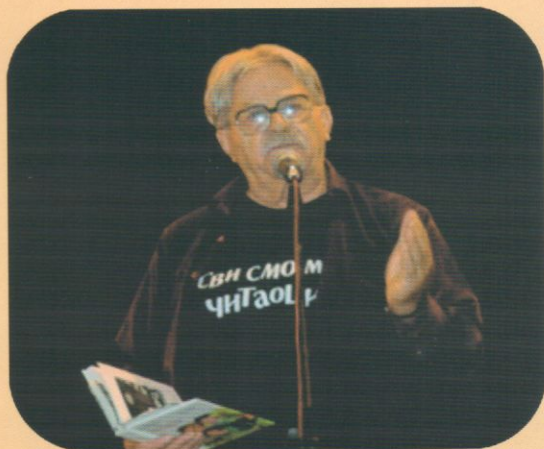
Као и сваке године, прослава Дана школе започела је *спортским даном* у четвртак, 18. септембра, а наставила се приредбом, сутрадан у Дому културе.

Оно што нам у данашње време свима недостаје, а деца нас једино могу подсетити, или чак научити томе јесте осмех. Одавно постоји изрека „свако је ковач своје среће“, а некако она је неодвојива од осмеха. Зато је ове године циљ наших ученика и организатора Дана школе био да све присутне заокупе најискренијим смехом током читавог трајања приредбе, те је она једноставно носила назив – *ЈОШ СМЕХА ДЕЦИ*.

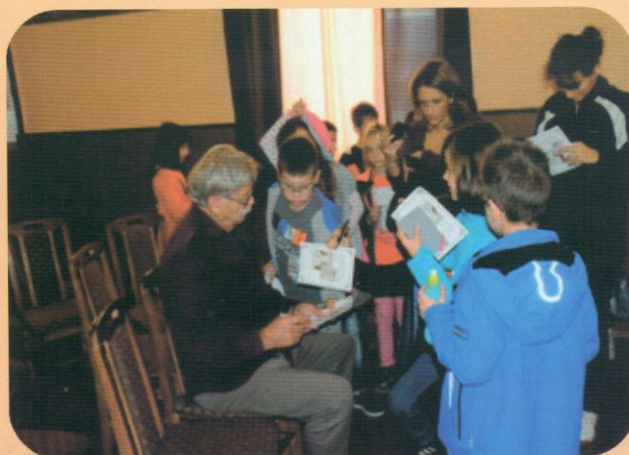
Богат и шаренолик програм, сачињен од петнаест тачака, предствљао је спој модерног и традиционалног, па је попримио колажни карактер. На сцени су се смењивали најзанимљивији драмски ликови попут Феме, мале мажореткиње, песма, шала, плес и смех. Уз звуке популарне песме на крају су сви учесници заплесали и измамили осмех и радост на лицима публике, а то је и био циљ. Овакви тренуци уливају наду, сигурност и веру у рад, труд, идеју, у младе нараштаје који имају маште и воље.

ДАНИ ВОЈИСЛАВА ИЛИЋА МЛАЂЕГ

У Ореовици се традиционално одржава манифестација *Дани Војислава Илића Млађег*, од 3. до 5. октобра, која је посвећена завичајном песнику. Првог дана манифестације, деца су се дружила са песником Љубивојем Ршумовићем. Другог дана је одржана свечана академија, у оквиру које су ученици заједно са предшколском групом из Ореовице имали приредбу. Они су публику провели кроз време у коме је живео и стварао Војислав Илић Млађи. Својим наступом деца су пренела публици велике животне мудрости које је песник записао у својим песмама за децу.

СВЕТСКИ ДАН ЗДРАВЕ ХРАНЕ

Поводом Светског дана здраве хране (16. октобра) у ОШ „Дуде Јовић“, у Жабарима, одржана је манифестација *Дани здраве хране*. Манифестација је одржана у холу школе. Том приликом су сви учесници манифестације, предшколци, васпитачи, учитељи, имали прилике да погледају занимљиву презентацију и предавање нутриционисте Завода за јавно здравље из Пожаревца. Циљ манифестације је информисање, стицање знања, формирање исправних ставова и понашања у вези са здрављем и правилним навикама у исхрани.

ДЕЧИЈА НЕДЕЉА

Мото овогодишње Дечије недеље, која је трајала од 6. до 12. октобра био је *Свако дете срећна лица чува једна породица*.

У току ове недеље деца су се бавила разним активностима уз шалу и смех. Од цртања на асфалту, спортског дана, преко цртања ликовних радова на тему *Свако дете срећна лица чува једна породица*, до рецитовања, драматизација и израде играчака од рециклираног материјала.

За то време, деца су кроз игру учила о породици, развијала и откривала различите вештине, креативност и тимски дух.

ПРОСЛАВА ШКОЛСКЕ СЛАВЕ СВЕТОГ САВЕ

Школска слава Свети Сава и ове године је протекла у духу светославља, православља. У централној школи, као и у подручним одељењима, прослава је започела традиционалним резањем колача уз присуство свештеника да би се наставила свечаним академијама. Свечана академија у Влашком Долу одржана је у школи, док је у Александровцу одржана у просторијама Месне заједнице уз присуство директора са члановима локалне самоуправе, великог броја наставника, деце, родитеља.

На Свечаним академијама учествовали су чланови школског хора и драмске секције. Обе академије су имале за циљ да представе живот и значај Светог Саве, тј. пут његовог замонашења. Започеле су химном, а наставиле се драматизацијом одломка из „Житија Светог Саве“, Теодосија Хиландарца. Ова прича је испраћена

рециталом, скечевима који представљају Светог Саву у предањима, као и пригодним песмама у извођењу чланова хора. У Александровцу је читав програм испраћен одговарајућом презентацијом која је приказивала значајне слике из живота владарске династије Немањић, њихову лозу, манастире. У овим програмима учествовали су сви ученици од првог до осмог разреда, у Влашком Долу и предшколци.

Одржан је и ликовни конкурс под називом *СВЕТИ САВА – ШКОЛСКА СЛАВА*. На овом конкурс у три најбоља рада су награђена дипломама и књигама: Тијана Милосављевић – прво место; Ђурђа Радовић – друго место; Андреја Рајчић – треће место. Пано са награђеним радовима био је изложен у Месној заједници за време одржавања академије.

ЕКСКУРЗИЈА

Ове године су се наши ђаци са својим наставницима на екскурзију упутили 18. и 19. априла. Ученици разредне наставе ка Лепенском виру, док су ученици предетне наставе кренули ка Нишу.

Ниш је град богат културно-историјским знаменитостима које датирају још од доба старог Рима, о чему сведочи и сам древни назив Наисус. С тога је циљ ове екскурзије био да ђаке изблиза упозна са свим оним чињеницама које су учили на часовима историје.

Прво одредиште је било Ћеле-кула. Ћеле-кула је споменик из Првог српског устанка који је тадашња турска власт изградила од лобања погинулих српских ратника, предвођених Стеваном Синђелићем у знак одмазде након битке на Чегру. Налази се на четири километра од центра Ниша. Као један од веома значајаних споменика културе, данас представља музејски објекат.

Обилазак се даље наставио пут Античке тврђаве која датира још од другог века, а данас је позната као Нишка тврђава.

У Нишу су ученици имали прилике да се упознају и са једним другачијим верским објектом, синагогом и сазнају нешто више о јеврејској вери и култури. Тих дана је у синагоги била изложба посвећена масонима, тако да су ученици научили доста и о овом реду. За њих је ово било једно необично и занимљиво искуство.

Сутрадан су се упутили ка Нишкој бањи, тако да је екскурзија поред оног едукативног карактера попримила и рекреативни, забавни, опуштајући. Ученици су уживали у благодетима овог места, мирном парку, природи и дружењу. Са екскурзије су се вратили задовољни новим знањима, искуствима и пријатељствима, спремни за нови школски дан.

Лепенски вир је једно од највећих и најзначајнијих археолошких налазишта. Смештено је на десној обали Дунава, у Ђердапској клисури и представља седиште једне од најсложенијих култура праисторије. Откривање овог локалитета започето је још давне 1965. године, а открио га је

професор др Драгослав Срејовић, те није случајно одабрано за посету наших ђака.

Релација је била: Александровац – Лепенски вир – Доњи Милановац – Сребрно језеро – Александровац.

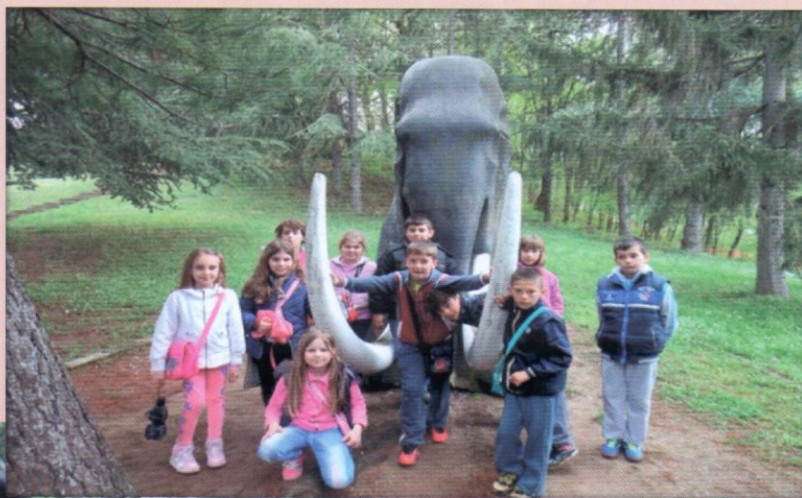
У Лепенском виру ученици су били у прилици да упознају начин живота, становање и обичаје људи који су живели у то праисторијско доба, тачније у доба мезолита и неолита. У оквиру налазишта могли су да обиђу музејску поставку која обухвата углавном предмете за свакодневну употребу, али и скулптуре намењене различитим обредима. Приказан им је документарни филм о начину ископавања археолошких предмета. На локалитету су видели модел „куће“ (настамбе) у којима се становало и њихов распоред у оквиру насеља.

У Доњем Милановцу ученици су видели хотел „Лепенски вир“ и могли пажљивије да разгледају околину. Поред хотела су имали прилику да се друже и одмарају. У повратку су детаљније разгледали ток Дунава и Голубачку тврђаву.

На Сребрном језеру су разгледали околину, прошетали обалом, куповали сувенире, дружили се.

На екскурзији су ученици били у прилици да упознају лепоте и историјске знаменитости Србије, развијају позитивне социјалне односе, као и позитиван став према националним, културним и етичким вредностима.

КУТАК ЗА КУЛТУРНИ ТРЕНУТАК

У циљу развијања љубави према култури код ученика, као и навика да се интересују њоме и посећују места која им могу пружити таква знања и доживљаје, више пута у току ове школске године, за ученике су организоване занимљиве активности.

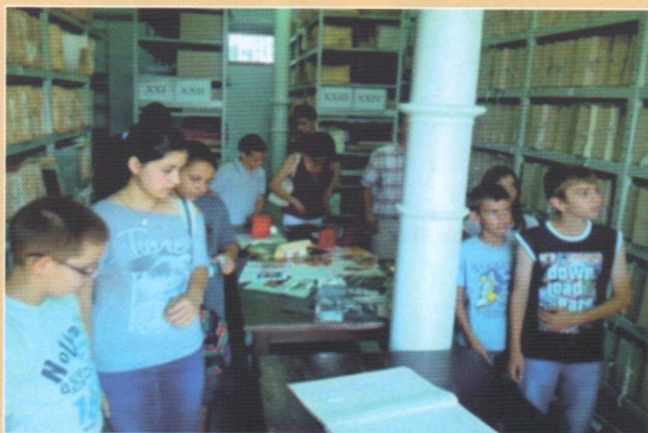
Почев од новембра, једна од таквих активности било је и предавање на тему Србије у Првом светском рату у склопу обележавања Дана примирја 11.11.2014. Предавање је одржао кустос Музеја у Горњем Милановцу Александар Марушић, а у гостима школи је био и директор музеја. Том приликом је донео вредне књиге које је ова културна институција у Горњем Милановцу издала и публиковала. Гости су отворили и изложбу о генералу Божидару Терзићу, која се налазила у школи од 7. новембра 2014. до 22. јануара 2015. године. Ову изложбу су поред ученика и професора посетили и мештани Александровца.

У сусрет Дану државности и обележавању дана када је донет Сретењски устав 1835. године, 13. фебруара 2015. године одржан је јавни час коме су присуствовали сви ученици од 5. до 8. разреда, управа и наставници школе. На предавању наставника историје, у трајању једног школског часа, ученици су имали прилике да чују ко су јунаци Првог српског устанка, када је донет први модерни српски Устав, зашто је за српски народ важан празник Сретење и који су се значајни догађаји у српској историји одиграли на овај датум.

У фебруару су ученици посетили Народно позориште у Београду и, на наше велико задовољство, били одушевљени балетом „Ко то тамо пева“. Највећа сатисфакција је заинтересовати ученике да нешто заволе и појеле да се томе врате.

Како је Архив у Пожаревцу послао школи своја награђивана издања на поклон, као плод наше сарадње уследио је и позив да будемо гости Архива у склопу обележавања Светског дана архива који се обележава 9. јуна. У организацији школе, девет ученика обишло је Музеј и Архив у Пожаревцу

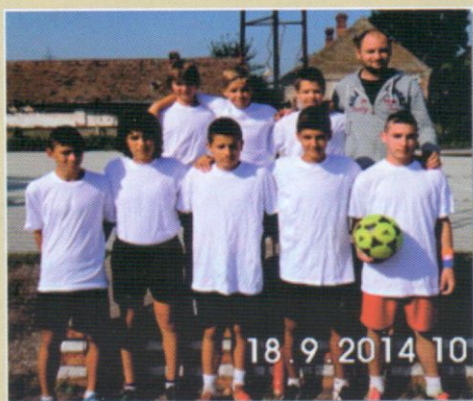
Поред ових посета ученици су имали прилике да и у својој школи осете дух позоришта и глуме. Наиме, нашу школу су посетили глумци који су дочарали ученицима како теку припреме глумаца за представу, понешто им одглумили и одржали мале часове глуме.

У ЗДРАВОМ ТЕЛУ, ЗДРАВ ДУХ

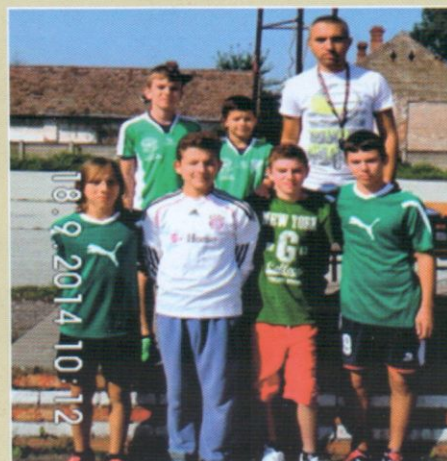
Спортске активности у школској 2014/2015. години

У оквиру Дана школе, 18.09.2014. одржан је и фудбалски турнир на спортском терену у Александровцу. На овом турниру учествовале су екипе основних школа из Жабара, Лучице, истуреног одељења наше школе у Влашком Долу и екипа састављена од ученика централне школе у Александровцу.

Екипа ОШ „Херој Роса Трифуновић“, Александровац

Победник турнира је екипа домаћин. За најбољег играча турнира проглашен је ученик Бојан Нацковић, а за најбољег голмана Младен Јованчевић, чланови екипе ОШ „Херој Роса Трифуновић“, Александровац.

Екипа ОШ „Херој Роса Трифуновић“, истурено одељење у Влашком Долу

У току октобра ученици наше школе су учествовали на фудбалском турниру уприличеном поводом Дана школе у Лучици и освојили друго место (у финалној утакмици екипа поражена од екипе домаћина).

Средином октобра ученици централне и свих истурених одељења наше школе трчали су јесењи крос.

У току априла, након победе на општинском такмичењу у фудбалу над екипом ученика

ОШ „Дуде Јовић“, Жабари, екипа ученика наше школе узела је учешће на међуопштинском турниру у Костолцу.

У току априла и маја у учионици за физичко вежбање наше школе одржан је 6. стоно-тениски турнир „Александровац 2015.“ На овогдишњем турниру учествовало је 30 ученика. Након одиграног 31 меча (кроз мечеве у главном жребу, полуфинала, меч за треће место и финале), добили смо овогодишње победнике.

Победник турнира - Лука Величковић (у средини) Никола Ранковић - освајач другог места (десно) Урош Лазивић - освајач трећег места (лево)

Пошто је због временских услова Крос РТС-а одложен 15.05.2015. године, ученици наше школе трчали су пролећни крос 20.05.2015. у Александровцу и Влашком Долу.

ДЕЦА ГОВОРЕ

Срећа

Кад сам срећан скочио бих пола метра,
нека свако зна.
Другарица моја,
плавојка, враголанка
заслужна је та.

Њен слатки осмех као звезда сјајна,
сваки њен шапат -
наша необична тајна.

Срећа је моја
та слатка плавојка!
Ја знам
и она жели да ми буде девојка.

Михајло Мишић III₁

Срећа

За мене је срећа букет цвећа
који сам убрала
и својој мами дала.

Игра са братом,
која почне свађом,
али се наставља забавом
и веселом шалом.

Највећа је срећа
кад пријатељство влада,
здравља пуна врећа
и свуда мир, љубав и нада.

Милица Радуљевић III₁

Шта је срећа

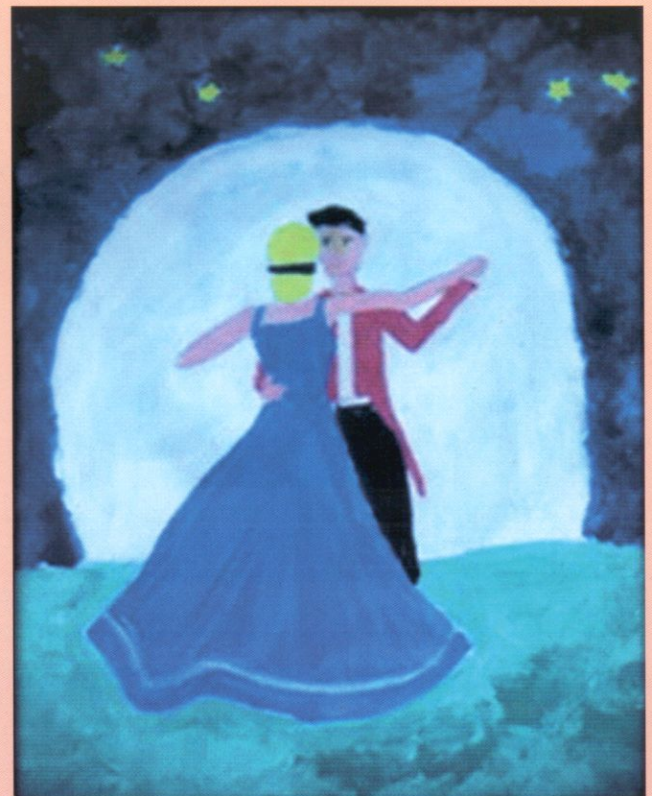
Ако ме питате шта је срећа,
овог тренутка не знам да кажем.
Можда ћу знати кад будем већа.
Плашим се да вас сада не слажем.

Знам само како је мом срцу
кад се у кући смејемо сви.
Кад добијем једну петицу
и кад одемо на физичко ми.

Знам како је мојој мами
кад сам добра и послушна.
Знам како је мојој сестри
кад јој кажем да је душа.

Знам како ми срце игра
кад ми дође моја другарица.
Знам како се слатко смејем
кад ми приђе моја куца.

Анастасија Стокић II₁

Катарина Обрадовић, IV, Александровац

Милица Пајкић, VII, Влашки До

Дечаци и девојчице

Дечаци девојчице стално дозивају,
вуку их за косе и помало нервирају.
Оне се као љуте, вичу, експлодирају,
у ствари се фолирају.

У свесци девојчице поруке пишу,
дечаци трче, отимају и бришу.
Оне се као љуте, вичу, експлодирају,
у ствари се фолирају.

На одмору девојчице разговарају,
дечаци их задиркују и оговарају.
Оне се као љуте, вичу, експлодирају,
у ствари се фолирају.

Важни и пуни себе дечаци тереном харају,
девојчице посматрају и навијају.
Оне се више не љуте, не вичу, не експлодирају,
само уживају.

Александра (Драган) Милошевић, VIII,
Александровац

Пролеће

Рано цвеће тада цвета,
мирис се шири око света.
Сунце пружа своје зраке вреле,
бубице лете као стреле.

Сваком бићу сада је сјајно.
Зато кличу: „Што не буде трајно!“
Облак се насмеје: „Други пут“!
Сунце помисли: „Можда је љут“?!

„И да је љут, шта то мари,
жуборићу јаче“, поток се хвали.
И сва природа запева високо и више,
трајало би дуго, да не беше кише!

Маша Макевић

Пролеће

Сада је зими дошао крај,
и природи се вратио сјај.
Зима се уморила,
природа је проговорила.

Цврчак запева уз виолину
и поздрави лепршаву балерину.
Све је почело да цвета,
ускоро ће најлепши мирис лета.

На храстова врата закуца детлић,
проговорио је и комшијин петлић.
Цвркут птица свуда се чује,
и пчелице наоколо зује.

Сунце тоне у сан,
готов је први пролећни дан.
Песма се ближи крају,
уживаћемо у пролећном рају.

Андреја Рајчић и Тијана
Милосављевић V, Александровац

Миљана Ђорђевић, VII, Влашки До

ШКОЛА

КАО ДА ЈЕ ЈУЧЕ БИЛО КАДА САМ
У ШКОЛУ ВЕСЕЛО ПОШЛА,
А, ЕВО, ВЕЋ ЈЕ И ТРЕЋА ГОДИНА
МОГ ШКОЛОВАЊА ПРОШЛА.

ВОЛИМ ТЕ, ШКОЛО ДРАГА,
КАО НЕСТАШНА ПЧЕЛА ЦВЕТ,
ТИ СИ МОЈА КУЋА ДРУГА,
У ТЕБИ ЋУ УПОЗНАТИ СВЕТ.

МОЈА ЈЕ ШКОЛА ПУНА ЂАКА,
СВИ ВРЕДНО УЧЕ И РАДЕ.
УЧИТЕЉИЦА ЈЕ ДОБРА СВАКА,
А ИМАМО И УЧИТЕЉЕ МЛАДЕ.

ОНИ НАМ ПРЕНОСЕ ВРЕДНО ЗНАЊЕ,
УЗ ЊИХОВУ ПОМОЋ СВЕМОЖЕМО.
ЗНАЊЕ ЈЕ ВЕЛИКО ИМАЊЕ
КОЈЕ ЧУВАТИ И НЕГОВАТИ МОРАМО.

ВОЛИМ ТЕ, ШКОЛО ДРАГА
КАО НЕСТАШНА ПЧЕЛА ЦВЕТ,
ТИ СИ МОЈА КУЋА ДРУГА,
У ТЕБИ ЋУ УПОЗНАТИ СВЕТ.

УЧИОНИЦЕ СУ ЛЕПЕ И ОСВЕТЉЕНЕ
ПРЕПУНЕ ЗАДОВОЉСТВА И ШАЛЕ,
ЗА УДОБАН БОРАВАК ПРИПРЕМЉЕНЕ
ДА ПРИМЕ ЂАКЕ ВЕЛИКЕ И МАЛЕ.

КАДА ОСМИ РАЗРЕД ЗАВРШИМО
МОРАЋЕМО ДА ОДЕМО У ШКОЛУ ДРУГУ.
АЛИ, ПРЕМА ОВОЈ НАШОЈ ШКОЛИ
ОСЕЋАЋЕМО И ЉУБАВ, И РАДОСТ, И ТУГУ.

ВОЛИМ ТЕ, ШКОЛО ДРАГА,
КАО НЕСТАШНА ПЧЕЛА ЦВЕТ,
ТИ СИ МОЈА КУЋА ДРУГА,
У ТЕБИ ЋУ УПОЗНАТИ СВЕТ.

-Заједнички рад ученика првог и трећег разреда – Ореовица -

О пријатељству

У животу тако некако бива: упознамо многе људе – добре и лоше. Када наиђе неко ко ти пружи руку када ти је тешко, заголица срце неким својим поступком, будеш захвалан што ти је судбина доделила таквог пријатеља.

Прави пријатељ је неко ко вас добро познаје, ко вас прихвата са свим вашим врлинама и манама. Без пријатеља је тешко живети. Они су доказ да поред неких лоших постоји и много добрих људи.

Прави пријатељ би увек требало да буде ту, уз нас, да нас саслуша, утеши и подигне.

Имамо пуно другова и другарица. Другарство је нешто лепо и вредно. Ипак, мислим да је пријатељство нешто више и дубље; траје дуже, представља јачу везу међу људима.

Међу многим друговима и другарицама, могла бих да издвојим Јовану Матић. Наше пријатељство траје од најранијег детињства. Она уме да ме саслуша, да са мном тугује, да се са мном смеје... као прави пријатељ.

Са пријатељем се разумемо и када ћутимо. Ћутање правог пријатеља више нам говори од многобројних речи непријатеља, ако их имамо.

Понекад и не приметимо да се једно пријатељство родило, али када се то догоди треба бити срећан и пажљив. Треба га неговати и чувати. Треба увек имати на уму да неки људи нису свесни шта имају док то не изгубе. Тако је и са пријатељством. Треба га чувати као најнежнију биљку да нам што дуже траје.

Валентина Савић